ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 17ης Σεπτεμβρίου 1998 *

Α — Εισαγωγή

1. Η Ισπανία άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά δύο κανονισμών του Συμβουλίου βάσει των οποίων κατέστη δυνατό στην Πορτογαλία και τη Γαλλία να προβούν σε ανταλλαγή των αλιευτικών δυνατοτήτων ως προς τον γαύρο. Η ιδιομορφία αυτής της ανταλλαγής συνίσταται στο ότι ένα μέρος της χορηγηθείσας αρχικώς στην Πορτογαλία ποσοστώσεως αλιευμάτων για τη ζώνη CIEM IX, X, Copace 34.1.1 (δυτικά και νοτιοδυτικά της Ιβηρικής Χερσονήσου) παραχωρήθηκε στη Γαλλία για αλιεία στη ζώνη CIEM VIII (κόλπος της Γασκώνης).

2. Η Ισπανία, η οποία έχει ποσοστώσεις αλιευμάτων και για τις δύο προαναφερθείσες ζώνες αλιείας, υποστηρίζει ότι υφίσταται παράβαση των αναφερομένων στο άρθρο 39 της Συνθήκης ΕΚ σκοπών της κοινής αλιευτικής πολιτικής (άριστη χρησιμοποίηση των συντελεστών παραγωγής και σταθεροποίηση των αγορών) καθώς και παραβίαση των αναφερομένων στον κανονισμό (ΕΟΚ) 3760/92 [1] αρχών (ορθολογική και υπεύθυνη εκμετάλλευση των πόρων και αρχή της σχετικής σταθερότητας), δεδομένου ότι η ανταλλαγή αφορά την ανταλλαγή διαφορετικών αποθεμάτων σε χωριστές μεταξύ τους ζώνες. Ως εκ τούτου, μια τέτοια ανταλλαγή δεν είναι επομένως δυνατή και προέκυψε μόνο με καταστρατήγηση (σε βάρος της Ισπανίας) των διατάξεων που ισχύουν για τον καθορισμό των ποσοστώσεων.

3. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή, που παρενέβησαν υπέρ του Συμβουλίου, επικαλούνται κατ' ουσίαν την ευρεία διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου στο πλαίσιο της κοινής αλιευτικής πολιτικής και επισημαίνουν τα πολύπλοκα προβλήματα όσον αφορά την ενσωμάτωση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Κοινότητα τα οποία δικαιολογούν την έκδοση των προσβαλλομένων κανονισμών.

Β — Τα περιστατικά και οι σχετικές νομοθετικές διατάξεις

4. Στα κοινοτικά ύδατα υφίστανται δύο διαφορετικά αποθέματα γαύρου για τα οποία έχουν καθοριστεί τα συνολικά επιτρεπόμενα αλιεύματα (στο εξής: TAC [2]) καθώς και οι ποσοστώσεις αλιευμάτων. Τα αποθέ-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1).

2 — Η χρησιμοποιούμενη στο γερμανικό κείμενο (Σ.τ.μ.: καθώς και στο ελληνικό) των σχετικών διατάξεων συντομογραφία TAC εξηγείται από τον γαλλικό όρο total admissible des captures.

ματα αυτά βρίσκονται στις ζώνες CIEM VIII και IX, X, Copace 34.1.1.

5. Το άρθρο 161 της Πράξης για τους όρους προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών [3] (στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως) παραχωρήθηκε στην Ισπανία ποσόστωση 90 % για τη ζώνη CIEM VIII· το υπόλοιπο 10 % έλαβε η Γαλλία. Σύμφωνα με την αρχή της σχετικής σταθερότητας μεταξύ Ισπανίας και Πορτογαλίας, καθορίστηκε η ποσόστωση για το άλλο απόθεμα ως προς την Ισπανία σε 48 % και ως προς την Πορτογαλία σε 52 %.

6. Το σύστημα της κατανομής των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ των κρατών μελών στηρίζεται στον κανονισμό 3760/92. Ουσιώδης σκοπός του κανονισμού αυτού είναι η κατάρτιση πλαισίου για τη διατήρηση και την προστασία των αποθεμάτων. Για την ορθολογική, υπεύθυνη και συνεχή χρησιμοποίηση των πόρων μπορεί το Συμβούλιο να ρυθμίζει το ποσοστό εκμεταλλεύσεως για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα μέσω περιορισμού των επιτρεπομένων αλιευμάτων και, εφόσον απαιτείται, της αλιευτικής προσπάθειας. Αν κριθεί αναγκαίος ο περιορισμός των ποσοστώσεων εκμεταλλεύσεως για συγκεκριμένο τύπο αλιείας [4], τότε το Συμβούλιο μπορεί να προβεί, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, περίπτωση ii, με ειδική πλειοψηφία, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής, στις ακόλουθες ενέργειες:

«κατανέμει τις αλιευτικές δυνατότητες μεταξύ κρατών μελών με τρόπο που να εξασφαλίζει για κάθε κράτος μέλος τη σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα (...)».

7. Προς διευκρίνιση του σημείου αυτού εκτίθενται, στην ενδέκατη, τη δωδέκατη και τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού τα ακόλουθα:

«ότι, για τους τύπους των πόρων, για τους οποίους πρέπει να περιορισθεί ο ρυθμός εκμετάλλευσης, θα πρέπει να θεσπιστούν αλιευτικές δυνατότητες υπό τη μορφή αλιευτικών διαθεσιμοτήτων για τα κράτη μέλη, χορηγούμενες υπό μορφή ποσοστώσεων και, όπου αυτό είναι αναγκαίο, ως αλιευτικές προσπάθειες·

ότι η διατήρηση και η διαχείριση των πόρων πρέπει να συμβάλει στη μεγαλύτερη σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων και πρέπει να εκτιμάται βάσει μιας ενδεικτικής κατανομής, η οποία θα αντανακλά τους προσανατολισμούς του Συμβουλίου·

ότι (...) η σταθερότητα αυτή, λαμβανομένης υπόψη της προσωρινότητας των αποθεμάτων από βιολογική άποψη, πρέπει να διασφαλίζει τις ειδικές ανάγκες των περιοχών, των οποίων οι πληθυσμοί εξαρτώνται κυρίως από την αλιεία και τις συναφείς δραστηριότητες (...)·

ότι, συνεπώς, η επιδιωκόμενη σχετική σταθερότητα πρέπει να εννοηθεί κατ' αυτήν την έννοια».

3 — ΕΕ 1985, L 302, σ. 1.

4 — Βλ. άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92.

8. Όσον αφορά την ενδεχόμενη ανταλλαγή των διαθέσιμων αλιευτικών δυνατοτήτων κατόπιν του καθορισμού των αλιευτικών δυνατοτήτων, το άρθρο 9 ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη μπορούν, αφού ενημερώσουν την Επιτροπή, να ανταλλάσσουν, εν όλω ή εν μέρει, τις διαθέσιμες αλιευτικές δυνατότητες που τους έχουν χορηγηθεί».

9. Με τον κανονισμό (ΕΚ) 3362/94 [5] καθορίστηκαν τα TAC ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων για το 1995 στο παράρτημα Ι. Κατά τη ρύθμιση αυτή, για τη ζώνη VIII ισχύει ένα προσωρινό TAC ύψους 33 000 τόνων, από τους οποίους 29 700 αναλογούν στην Ισπανία και 3 300 στη Γαλλία. Για τη ζώνη IX, X, CECAF 34.1.1 καθορίστηκε προσωρινό TAC ύψους 12 000 τόνων από τους οποίους 5 740 αναλογούσαν στην Ισπανία και 6 260 στην Πορτογαλία. Οι τελευταίες αυτές ποσοστώσεις μπορούσαν να αλιεύονται μόνο στα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του οικείου κράτους μέλους ή στα διεθνή ύδατα της σχετικής ζώνης.

10. Για τη «διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και αλιευτικούς πόρους της Κοινότητας» το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 27 Μαρτίου 1995, τον κανονισμό (ΕΚ) 685/95 [6]. Το άρθρο 11, παράγραφος 1, ορίζει ότι τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη μπορούν να προβούν σε ανταλλαγή των αλιευτικών δυνατοτήτων που τους έχουν κατανεμηθεί σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στο παράρτημα IV, σημείο 1.

Στο παράρτημα IV ορίζονται στο σημείο 1.1 τα εξής:

«Οι ανταλλαγές μεταξύ της Γαλλίας και της Πορτογαλίας μπορούν να ανανεώνονται σιωπηρά για την περίοδο 1995 έως 2002, με την επιφύλαξη της δυνατότητας κάθε κράτους μέλους να μεταβάλλει τους όρους κάθε χρόνο κατά τον ετήσιο καθορισμό των TAC και ποσοστώσεων.

Οι ανταλλαγές αυτές αφορούν τα ακόλουθα TAC:

i) αφού καθορισθεί κοινό TAC γαύρου για τις ζώνες CIEM VIII και IX, το 80 % των αλιευτικών δυνατοτήτων της Πορτογαλίας παραχωρείται ετησίως στη Γαλλία, με υποχρέωση να αλιεύεται αποκλειστικά στα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία της Γαλλίας·

(...)».

5 — Κανονισμός (ΕΚ) 3362/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1994, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων (TAC) για το 1995, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται (ΕΕ L 363, σ. 1).

6 — ΕΕ L 71, σ. 5.

11. Με τον κανονισμό (ΕΚ) 746/95 [7] το Συμβούλιο καθόρισε εκ νέου προσωρινό TAC για τη ζώνη IX, X, Copace 34.1.1. Κατά τη ρύθμιση αυτή, εξακολουθεί κατ' αρχάς να υφίσταται το TAC των 12 000, από τους οποίους και πάλι 5 740 τόνοι αναλογούν στην Ισπανία. Πάντως, από τους 6 260 τόνους που παραχωρήθηκαν στην Πορτογαλία μπορούν να αλιεύονται 5 008 τόνοι κατ' ανώτατο όριο στα ύδατα CIEM VIII που υπάγονται στην κυριαρχία ή δικαιοδοσία της Γαλλίας.

12. Συνοψίζοντας, διαπιστώνουμε ότι για τις δύο ζώνες είχαν αρχικά καθοριστεί διαφορετικά TAC και ποσοστώσεις, κατανεμήθηκαν δε στη ζώνη VIII μεταξύ της Ισπανίας και της Γαλλίας και στην άλλη ζώνη μεταξύ της Ισπανίας και της Πορτογαλίας. Με τον τελευταίο προαναφερθέντα κανονισμό, κατέστη ήδη δυνατό στην Πορτογαλία να αλιεύει ένα τμήμα του TAC της από τη ζώνη IX, X, COPACE 34.1.1 εντός των γαλλικών υδάτων της ζώνης CIEM VIII. Πάντως, η Πορτογαλία παραχώρησε την ποσόστωση αυτή στη Γαλλία.

13. Η Ισπανία με την παρούσα προσφυγή βάλλει κατά της μεθοδεύσεως αυτής.

14. Η Ισπανική Κυβέρνηση διατυπώνει κατ' αρχάς την αιτίαση ότι με την έγκριση αλιείας ενός μέρους της ποσοστώσεως γαύρου, που χορηγήθηκε στην Πορτογαλία για τη ζώνη IX, όχι σ' αυτή τη ζώνη, αλλά στη ζώνη VIII, αυξήθηκε το επιτρεπόμενο TAC στη ζώνη VIII από 33 000 τόνους σε 38 008 τόνους χωρίς να υφίστανται νέα επιστημονικά στοιχεία που να το δικαιολογούν. Με τις βαλλόμενες διατάξεις δεν επιδιώκεται ούτε η άριστη χρησιμοποίηση των συντελεστών παραγωγής ούτε η σταθεροποίηση των αγορών. Επομένως, υφίσταται παράβαση των αναφερομένων στα άρθρα 92 της Συνθήκης ΕΚ σκοπών της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

15. Περαιτέρω, προβάλλεται ότι, δεδομένου ότι υπάρχουν δύο ανεξάρτητα μεταξύ τους αποθέματα γαύρου, αυξάνονται με τις βαλλόμενες διατάξεις και χωρίς καμία επιστημονική βάση τα καθορισθέντα για το 1995 στη ζώνη VIII TAC. Έτσι, όμως, παραβιάζεται ο σκοπός του κανονισμού 3760/92, ο οποίος συνίσταται στην ορθολογική και υπεύθυνη εκμετάλλευση των πόρων. Οι προσβαλλόμενες ρυθμίσεις συνεπάγονται μάλιστα υπερβολική αλίευση ενός είδους γαύρου.

16. Λόγω του ότι η ποσότητα ως προς την οποία τροποποιήθηκε η ποσόστωση γαύρου, δηλαδή 5 008 τόνοι, είχε χορηγηθεί εξ ολοκλήρου στην Πορτογαλία, υφίσταται παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας. Η Πορτογαλία ουδέποτε είχε ποσόστωση στη ζώνη αυτή, οπότε η χορήγηση ποσοστώσεως αντιβαίνει προς την υποχρέωση διατηρήσεως σταθερού ποσοστού για κάθε κράτος μέλος που συμμετέχει στην κατανομή του αποθέματος αυτού.

17. Η Ισπανική Κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την τελευταία φράση της περιπτώσεως i του σημείου 1.1 του

7 — Κανονισμός (ΕΚ) 746/95 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 3362/94 για καθορισμό, όσον αφορά ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1995, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατό να αλιεύονται (ΕΕ L 74, σ. 1).

παραρτήματος IV του κανονισμού (ΕΚ) 685/95 του Συμβουλίου, της 27ης Μαρτίου 1995, για τη διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και αλιευτικούς πόρους της Κοινότητας·

— να ακυρώσει τη σχετική με τον γαύρο παράγραφο 5 του παραρτήματος I του κανονισμού (ΕΚ) 746/95 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 3362/94 για καθορισμό, όσον αφορά ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1995, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατό να αλιεύονται·

— να καταδικάσει το καθού κοινοτικό όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή

και

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

Γ — Η γνώμη μου

18. Δεδομένου ότι η Ισπανική Κυβέρνηση προβάλλει κατ' ουσίαν την παράβαση, αφενός, του άρθρου 39 της Συνθήκης και, αφετέρου, του κανονισμού 3760/92, πρέπει κατά συνέπεια τα σημεία αυτά να εξεταστούν χωριστά στη συνέχεια.

Επί της παραβάσεως του άρθρου 39 της της Συνθήκης

19. Η Ισπανική Κυβέρνηση προβάλλει κατ' αρχάς ότι το αρχικώς καθορισθέν TAC ύψους 33 000 τόνων για τη ζώνη VIII προέκυψε βάσει επιστημονικών στοιχείων και θεωρήθηκε από το Συμβούλιο ως το κατάλληλο TAC για τη διασφάλιση ορθολογικής και υπεύθυνης εκμεταλλεύσεως των πόρων. Επιπλέον, το TAC αυτό υπέστη ασήμαντες μόνο διακυμάνσεις από της προσχωρήσεως της Ισπανίας και αντιστοιχεί στον μέσον όρο αλιευμάτων της δεκαετίας του '70. Συγκεκριμένα, ελήφθησαν υπόψη οι μέχρι τούδε εξελίξεις και διασφαλίστηκε συνεχής εκμετάλλευση. Το ότι το Συμβούλιο μεταβάλλει τώρα de facto αυτό το TAC από 33 000 τόνους σε 38 008 τόνους σημαίνει ότι διακόπτει τη συνέχεια των μέχρι τούδε ρυθμίσεων, χωρίς να έχει λάβει αφορμή προς τούτο από νέες επιστημονικές διαπιστώσεις. Επίσης, η υφιστάμενη διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου κατά την έκδοση κανονισμών στο πλαίσιο της κοινής αλιευτικής πολιτικής πρέπει να παραμένει εντός των ορίων που θέτει η Συνθήκη. Αν όμως επιτραπεί (όπως στην παρούσα υπόθεση) ανταλλαγή ποσοστώσεων για διαφορετικά είδη σε διαφορετικές ζώνες αλιείας, τότε αυτό θα συνιστά παράβαση των αναφερομένων στο άρθρο 39, στοιχεία α' και γ', της

Συνθήκης ΕΚ σκοπών, δηλαδή της αρίστης χρησιμοποιήσεως των συντελεστών παραγωγής και της σταθεροποιήσεως των αγορών.

20. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή επικαλούνται κατ' ουσίαν την ευρεία τους εξουσία εκτιμήσεως κατά τη θέσπιση των προσβαλλομένων μέτρων. Αφενός, αμφότερα τα αναφερθέντα αποθέματα γαύρου δεν απειλούνται. Επιπλέον, ως προς τα καθορισθέντα ΤΑC για τα εν λόγω αποθέματα, πρόκειται για προσωρινά μόνον ΤΑC. Τα ΤΑC αυτά έχουν μεν δεσμευτικές συνέπειες, αλλά, δεδομένου ότι δεν προσδιορίστηκαν βάσει ασφαλών επιστημονικών διαπιστώσεων, μπορούν κάλλιστα να μεταβληθούν. Αφετέρου, η ανταλλαγή μεταξύ διαφόρων ζωνών και μεταξύ διαφόρων ειδών δεν είναι τίποτα το ασυνήθιστο και στο παρελθόν χρησιμοποιήθηκε συχνότατα.

21. Ακόμη κι αν είχαν υπάρξει επιστημονικές γνωματεύσεις για τα μεμονωμένα αποθέματα, το Συμβούλιο δεν όφειλε να τις ακολουθήσει τυφλά κατά τη θέσπιση των προσβαλλομένων διατάξεων. Το Συμβούλιο, στα πλαίσια της διακριτικής του ευχέρειας, προέβη εν προκειμένω σε στάθμιση μεταξύ των συμφερόντων της κοινής αλιευτικής πολιτικής και των συμφερόντων της Κοινότητας για μια πλέον προωθημένη ενσωμάτωση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Κοινότητα. Το αποτέλεσμα αυτής της εξετάσεως αντανακλάται στους προσβαλλόμενους κανονισμούς.

22. Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την επιδίωξη των στόχων της κοινής αλιευτικής και γεωργικής πολιτικής τα κοινοτικά όργανα πρέπει διαρκώς να μεριμνούν για την απαιτούμενη εναρμόνιση μεταξύ των στόχων αυτών, οι οποίοι ενδεχομένως εμφανίζονται αντιφατικοί αν θεωρηθούν κεχωρισμένως. Ανάλογα με την περίπτωση, πρέπει να δίδεται προσωρινή προτεραιότητα σε κάποιον από αυτούς. Τούτο, πάντως, μόνον αν αυτό επιβάλλουν τα γεγονότα ή οι οικονομικές περιστάσεις ενόψει των οποίων τα όργανα εκδίδουν τις αποφάσεις τους [8]. Ομοίως, η νομολογία δέχεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει, στο πεδίο της κοινής γεωργικής πολιτικής, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, η οποία αντιστοιχεί προς τις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτουν τα άρθρα 40 και 43 [9].

23. Ο δικαστικός έλεγχος των μέτρων του Συμβουλίου πρέπει επομένως, ενόψει της διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζεται στο Συμβούλιο για την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, να περιορίζεται στην εξέταση του ζητήματος αν το υπό κρίση μέτρο εκδόθηκε κατά προφανή πλάνη ή κατά κατάχρηση εξουσίας ή αν το Συμβούλιο υπερέβη τα όρια της ευχέρειάς του εκτιμήσεως [10].

24. Κατά την άποψη της Ισπανικής Κυβερνήσεως, υφίσταται παράβαση του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΚ από το γεγονός και μόνον ότι το ΤΑC για τη ζώνη VIII τροποποιήθηκε ουσιωδώς, χωρίς αυτό να ήταν αναγκαίο βάσει επιστημονικών διαπιστώσεων.

8 — Αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 47), της 19ης Μαρτίου 1992, C-311/90, Hierl (Συλλογή 1992, σ. I-2061, σκέψη 13), και της 24ης Νοεμβρίου 1993, C-405/92, Mondiet (Συλλογή 1993, σ. I-6133, σκέψη 51).

9 — Απόφαση Γερμανία κατά Συμβουλίου (παρατεθείσα στην υποσημείωση 8, σκέψη 47)· απόφαση Hierl (παρατεθείσα στην υποσημείωση 8, σκέψη 13) και απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1990 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-267/88 έως C-285/88, Wuidart κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-435, σκέψη 14).

10 — Απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990 στην υπόθεση C-331/88, Fedesa κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 8).

25. Ως προς αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι η έλλειψη μιας τέτοιας γνωματεύσεως δεν μπορεί να εμποδίσει το Συμβούλιο να λάβει τα μέτρα που κρίνει αναγκαία για την πραγματοποίηση των σκοπών της κοινής αλιευτικής πολιτικής [11]. Σε συνάρτηση με επιστημονικά δεδομένα που λαμβάνονται υπόψη από το Συμβούλιο, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο δικαστικός έλεγχος, ενόψει της διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζεται στο Συμβούλιο για την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του ζητήματος αν το υπό κρίση μέτρο είναι προδήλως εσφαλμένο ή ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας ή αν η οικεία αρχή υπερέβη προδήλως τα άκρα όρια της ευχέρειάς της εκτιμήσεως.

26. Στην παρούσα περίπτωση, το Συμβούλιο είχε κατ' αρχάς καθορίσει προσωρινό ΤΑC ύψους 33 000 τόνων για τη ζώνη VIII. Το ΤΑC αυτό δεν ήταν το αναγκαίο αποτέλεσμα επιστημονικών διαπιστώσεων, αλλά, αντιθέτως, οφείλεται στη μέχρι τούδε εξέλιξη των ποσοστώσεων αλιευμάτων στις οικείες ζώνες.

27. Ο μοναδικός ισχυρισμός της Ισπανίας ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να τροποποιήσει το ΤΑC χωρίς να υφίστανται ασφαλείς επιστημονικές διαπιστώσεις δεν συνεπάγεται εντούτοις ότι το Συμβούλιο, κατά τη λήψη των επίμαχων μέτρων, ενήργησε κατά πρόδηλη υπέρβαση των ορίων της διακριτικής του ευχέρειας. Επιπροσθέτως, είναι αναμφίβολο ότι η ανταλλαγή των ποσοστώσεων αλιευμάτων μεταξύ της Πορτογαλίας και της Γαλλίας δεν είχε ως συνέπεια την πρόκληση απειλής για τα αποθέματα στη ζώνη VIII.

11 — Απόφαση Mondiet (παρατεθείσα στην υποσημείωση 8, σκέψη 31).

28. Επομένως, δεν διαφαίνεται κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να συνηγορήσει υπέρ του ότι η τελικά ελάχιστη αύξηση των ποσοστώσεων αλιευμάτων που συνδέεται με τις καθορισθείσες δυνατότητες ανταλλαγής μεταξύ της Πορτογαλίας και της Γαλλίας πραγματοποιήθηκε κατά παράβαση των στοιχείων α' και γ' του άρθρου 39 της Συνθήκης.

Επί της παραβάσεως του κανονισμού 3760/92

α) Παράβαση της υποχρεώσεως πρόνοιας για την ορθολογική και υπεύθυνη εκμετάλλευση των πόρων

29. Κατά την άποψη της Ισπανικής Κυβερνήσεως, οι προσβαλλόμενες διατάξεις αντιβαίνουν προς τον σκοπό του κανονισμού 3760/92 περί της ορθολογικής και υπεύθυνης εκμεταλλεύσεως των πόρων. Αυτό προκύπτει ουσιαστικά από το γεγονός ότι για δύο διαφορετικά και τελείως ανεξάρτητα μεταξύ τους αποθέματα γαύρου στις διαφορετικές ζώνες VIII und IX, X, Copace 34.1.1 καθορίστηκε τελικά ενιαίο ΤΑC. Αφενός, το ισχύον ΤΑC για τη ζώνη VIII μεταβλήθηκε ουσιωδώς χωρίς αυτό να ήταν αναγκαίο βάσει νέων επιστημονικών διαπιστώσεων. Αφετέρου, ο κανονισμός 3760/92 περιέχει διαδικαστικές διατάξεις για την τροποποίηση ενός ΤΑC. Με τη μεθόδευση του Συμβουλίου, για τη διευκόλυνση της ανταλλαγής των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ

Πορτογαλίας και Γαλλίας, η διαδικασία αυτή παρακάμφθηκε.

30. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή επικαλούνται, επίσης ως προς το σημείο αυτό, και πάλι την ευρεία διακριτική ευχέρεια που διαθέτουν κατά τη θέσπιση διατάξεων στο πλαίσιο της κοινής αλιευτικής πολιτικής. Επιχειρηματολογούν περαιτέρω, προβάλλοντας ότι με την επιλεγείσα μεθόδευση δεν υφίστατο ο κίνδυνος υπερβολικής αλιεύσεως στη ζώνη VIII. Ο κίνδυνος αυτός θα μπορούσε να υπάρξει μόνον αν είχε καθοριστεί συνολικά ένα νέο TAC για τη ζώνη αυτή, το οποίο λόγω της καθορισθείσας στην Πράξη Προσχωρήσεως ποσοστιαίας κατανομής — 90 % για την Ισπανία και 10 % για τη Γαλλία — θα έπρεπε τότε να ανέλθει σε περίπου 50 000 τόνους. Προκειμένου να αποτραπεί ένας τέτοιος κίνδυνος υπερβολικής αλιεύσεως προβλέφθηκε τελικά η μεταφορά των αλιευτικών δυνατοτήτων (πλέον των 5 008 τόνων) μεταξύ Πορτογαλίας και Γαλλίας βάσει του άρθρου 9 του κανονισμού 3760/92. Το Συμβούλιο δεν έπραξε τελικά τίποτε περισσότερο από αυτό που είχε συμφωνηθεί κατόπιν διαπραγματεύσεων μεταξύ των οικείων κρατών μελών στο πλαίσιο των δυνατοτήτων που τους είχαν παρασχεθεί, χωρίς εντούτοις να δημιουργήσει απειλή για τα αποθέματα γαύρου. Εξάλλου επισημαίνεται ότι ο καθορισμός ενός TAC δεν είναι η μοναδική οδός για την προστασία των αποθεμάτων, στην παρούσα δε περίπτωση καθορίστηκε μόνον προσωρινά, δεδομένου ότι κατά το κρίσιμο χρονικό σημείο δεν υφίσταντο ασφαλείς επιστημονικές διαπιστώσεις όσον αφορά τα αποθέματα.

31. Όπως προκύπτει από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3760/92, ο σκοπός του κανονισμού αυτού είναι «(...) η πρόβλεψη ορθολογικής και υπεύθυνης εκμετάλλευσης των ζώντων υδάτινων πόρων και της υδατοκαλλιέργειας, με την παράλληλη αναγνώριση των συμφερόντων του αλιευτικού τομέα στο πλαίσιο της μακροπρόθεσμης ανάπτυξής του και των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών του και των συμφερόντων των καταναλωτών, λαμβανομένων υπόψη των βιολογικών περιορισμών και με τον δέοντα σεβασμό του θαλάσσιου οικοσυστήματος».

32. Επιπλέον, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, σκοπός του κανονισμού αυτού έγκειται στη δημιουργία ενός πλαισίου για τη διατήρηση και την προστασία των πόρων. Επομένως, το Συμβούλιο έχει την εξουσία να καθορίζει τα εκάστοτε TAC, καθώς και να κατανέμει τις αλιευτικές δυνατότητες μεταξύ των κρατών μελών. Πάντως, το Συμβούλιο διαθέτει το ίδιο, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της εφαρμογής της κοινής γεωργικής πολιτικής ευρεία διακριτική ευχέρεια με τη συνέπεια ότι ο δικαστικός έλεγχος της ασκήσεως αυτής της ευχέρειας πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση της πρόδηλης πλάνης και της καταχρήσεως εξουσίας ή του ζητήματος μήπως η οικεία αρχή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως [12].

33. Επίσης, πρέπει να επισημανθεί ότι το Συμβούλιο οφείλει να προβαίνει στην εκτίμηση πολύπλοκων οικονομικών καταστάσεων, όταν, στηριζόμενο στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92, καθορίζει τα TAC και κατανέμει τις αλιευτικές δυνατότητες στα κράτη μέλη.

34. Η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει το Συμβούλιο κατά την εφαρμογή της γεωρ-

12 — Αποφάσεις της 19ης Φεβρουαρίου 1998 στην υπόθεση C-4/96, NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation (Συλλογή 1998, σ. I-681, σκέψη 42), και της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-881, σκέψη 18).

γικής πολιτικής της Κοινότητας στο πλαίσιο της εκτιμήσεως μιας περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως δεν αφορά αποκλειστικά τη φύση και το περιεχόμενο των διατάξεων που θα θεσπίσει, αλλά επίσης, σε ορισμένο μέτρο, τη διαπίστωση των βασικών δεδομένων, υπό την έννοια ιδίως ότι του επιτρέπεται να στηριχθεί, ενδεχομένως, σε γενικές διαπιστώσεις [13]. Δεδομένου ότι η Ισπανική Κυβέρνηση, προβάλλοντας παράβαση του κανονισμού 3760/92, και πάλι αναφέρεται κατ' ουσίαν στην έλλειψη επιστημονικών γνωματεύσεων και επιπλέον προβάλλει απλώς την αιτίαση ότι διαφορετικά αποθέματα από διαφορετικές ζώνες αλιείας δεν μπορούσαν να υπαχθούν σε ένα κοινό TAC, δεν μπόρεσε να αποδείξει πρόδηλη υπέρβαση των άκρων ορίων της διακριτικής ευχέρειας του Συμβουλίου.

35. Αντιθέτως, η Ισπανική Κυβέρνηση συμφωνεί με τον ισχυρισμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής κατά το ότι η παραχώρηση της πορτογαλικής ποσοστώσεως στη Γαλλία δεν συνεπάγεται άμεση απειλή για τα αποθέματα της ζώνης VIII, πλην όμως γενική αύξηση του TAC για τη ζώνη VIII θα μπορούσε να αποτελέσει απειλή για τα αποθέματα αυτά. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο μπορεί, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ', να προβεί στον περιορισμό των ποσοστών εκμεταλεύσεως και στον καθορισμό ποσοτικών ορίων αλιευμάτων, δεν αρκεί εν προκειμένω ο ισχυρισμός της Ισπανικής Κυβερνήσεως για να θεμελιωθεί πρόδηλη υπέρβαση των άκρων ορίων της διακριτικής ευχέρειας του Συμβουλίου. Κατόπιν σταθμίσεως των διαφορετικών συμφερόντων των εμπλεκομένων αλιευτικών χωρών, το Συμβούλιο κατέληξε να εγκρίνει τελικά, έστω και χωρίς να υπάρχουν ασφαλείς επιστημονικές διαπιστώσεις, την ανταλλαγή των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ της Πορτογαλίας και της Γαλλίας. Ακόμη και αν πρόκειται για διαφορετικά αποθέματα από διαφορετικές ζώνες, θα πρέπει εντούτοις να θεωρηθεί ότι δεν προκλήθηκε γενικώς καμία απειλή για τα αποθέματα αυτά.

36. Αυτό όμως σημαίνει ότι δεν παραβιάστηκε ο σκοπός της ορθολογικής και υπεύθυνης εκμεταλλεύσεως των πόρων, για την επίτευξη του οποίου εκδόθηκε ο κανονισμός 3760/92.

37. Η προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας είναι, ως προς το σημείο αυτό, αβάσιμη.

β) Επί της παραβιάσεως της αρχής της σχετικής σταθερότητας

38. Συναφώς, η Ισπανική Κυβέρνηση προβάλλει ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν τηρούν την αρχή της σχετικής σταθερότητας. Κατ' αυτήν, από τον κανονισμό 3760/92 προκύπτει ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να τηρεί την αρχή αυτή κατά την κατανομή των TAC μεταξύ των αλιευτικών χωρών. Ως προς τη ζώνη VIII, για την οποία πρόκειται, καθορίστηκε με την Πράξη Προσχωρήσεως κατανομή 90 % για την Ισπανία και 10 % για τη Γαλλία. Το Συμβούλιο, μέσω της εγκρίσεως της ανταλλαγής μεταξύ Πορτογαλίας και Γαλλίας, παραχώρησε κατ' αρχάς στην Πορτογαλία ποσόστωση σε μία ζώνη στην οποία αυτή δεν είχε προηγουμένως καμία ποσόστωση. Επομένως, μέσω της ανταλλαγής αυξήθηκε στην πραγματικότητα το TAC και, κατ' αυτόν τον τρόπο, σημειώθηκε παρέκκλιση από τον αρχικώς επιλεγέντα συντελεστή κατανομής. Βεβαίως, στο άρθρο 9 του κανονισμού 3760/92 προβλέπεται η δυνατότητα ανταλλαγής, πλην όμως αυτό χρησιμεύει μόνο για τη διευκόλυνση της κατανομής των εκάστοτε TAC σε εθνικές ποσοστώσεις. Ακριβώς, όμως, δεν επιτρέπε-

13 — Απόφαση NIFPO και Nothern Ireland Fishermen's Federation (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 42).

ται ένα άπαξ καθορισθέν TAC για διαφορετικές ζώνες να τροποποιείται μέσω παρακάμψεως των ισχυουσών διατάξεων και να πραγματοποιείται νέα ποσοστιαία κατανομή. Εδώ πρέπει ιδίως να ληφθεί υπόψη το μακρό χρονικό διάστημα των επτά συνολικώς ετών που έχει ως αποτέλεσμα μια κατ' αρχήν νέα κατανομή των ποσοστώσεων. Από το πνεύμα και τον σκοπό της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 δυνατότητας ανταλλαγής προκύπτει ότι, ναι μεν ορισμένες ποσοστώσεις σε συγκεκριμένες ζώνες μπορούν να παραχωρούνται σε άλλες αλιευτικές χώρες, πλην όμως εξακολουθεί να ισχύει η σχετική σταθερότητα για κάθε ζώνη και για κάθε απόθεμα. Η αρχή αυτή αφορά επομένως συγκεκριμένο είδος ψαριών σε συγκεκριμένη ζώνη αλιείας.

39. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αντικρούουν την επιχειρηματολογία αυτή, επισημαίνοντας εκ νέου την ευρεία διακριτική τους ευχέρεια κατά τη θέσπιση ρυθμίσεων στον τομέα της κοινής αλιευτικής και γεωργικής πολιτικής. Προβάλλουν περαιτέρω ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα ήταν αναγκαία για να διευκολυνθεί η περαιτέρω ενσωμάτωση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Κοινότητα. Λόγω των μακρών και δύσκολων διαπραγματεύσεων με τις δύο προαναφερθείσες χώρες για την προσχώρησή τους επιτεύχθηκαν τότε συμβιβασμοί που ρύθμισαν αρκετά ικανοποιητικά για όλα τα συμμετέχοντα μέρη την αλιευτική πολιτική. Προκειμένου όμως να ληφθεί υπόψη η περαιτέρω εξέλιξη, το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει, να παρεκκλίνει από τις τότε θεσπισθείσες ρυθμίσεις. Οι παρασχεθείσες δυνατότητες ανταλλαγής μεταξύ της Πορτογαλίας και της Γαλλίας συνιστούν μια τέτοια παρέκκλιση καθώς και βελτίωση ενός συμβιβασμού. Δεδομένου όμως ότι τα συμφέροντα στην αλιευτική πολιτική μπορεί να είναι τελείως αντιμαχόμενα, έπρεπε να επιτραπεί στο Συμβούλιο να μπορεί ελεύθερα, κατά τη λήψη ορισμένων μέτρων, να προκρίνει ορισμένα συμφέροντα έναντι άλλων.

40. Εξάλλου, προφανώς δεν έχει μεταβληθεί το καθορισθέν αρχικώς για τη ζώνη VIII TAC, δεδομένου ότι η προορισθείσα για τη Γαλλία ποσόστωση πρέπει να εξακολουθεί να υπολογίζεται στη ζώνη IX, X, COPACE 34.1.1. Ίσως αυτό να μην ανταποκρίνεται πλήρως σε μια στενή ερμηνεία της έννοιας της σχετικής σταθερότητας, πλην όμως στην παρούσα αλληλουχία είναι ενδεδειγμένη μια ευρεία θεώρηση. Αυτό προκύπτει ήδη κατ' ανάγκην από την ήδη μνημονευθείσα προβληματική ενσωματώσεως που αναφέρεται στην ενσωμάτωση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας ως μεγάλων αλιευτικών χωρών στην κοινή γεωργική πολιτική.

41. Πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι κατά τα άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 3760/92 το Συμβούλιο κατανέμει τις αλιευτικές δυνατότητες μεταξύ των κρατών μελών κατά τρόπο που να εξασφαλίζει για κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα. Ως προς τη σταθερότητα αυτή πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαίτερες ανάγκες των περιοχών, ο πληθυσμός των οποίων εξαρτάται ιδίως από την αλιεία και τους συνδεόμενους με αυτήν επαγγελματικούς κλάδους.

42. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, προκύπτει «(...) ότι σκοπός των ποσοστώσεων είναι να εξασφαλίζεται σε κάθε κράτος

μέλος ένα μέρος των κοινοτικών TAC, καθοριζόμενο, κατά βάση, σε συνάρτηση με τα αλιεύματα τα οποία απέφεραν οι παραδοσιακές αλιευτικές δραστηριότητες και καρπώνονταν οι τοπικοί πληθυσμοί που εξαρτώνται από την αλιεία και οι σχετικές βιομηχανίες του κράτους μέλους πριν από τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων» [14].

43. Ομοίως, το Δικαστήριο εξέθεσε στην απόφαση Romkes [15] ότι η επιταγή της σχετικής σταθερότητας έχει την έννοια ότι πρέπει να διατηρείται σταθερό ποσοστό για κάθε κράτος μέλος στο πλαίσιο κατανομής των ποσοστώσεων.

44. Κατά τον ίδιο τρόπο ρυθμίζει και το άρθρο 8, παράγραφος 4, περίπτωση ii, την κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ των κρατών μελών, ορίζοντας ότι για κάθε κράτος μέλος εξασφαλίζεται η σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα.

45. Γενικώς, εναπόκειται στο Συμβούλιο, κατά την κατανομή των δυνατοτήτων αλιείας μεταξύ των κρατών μελών, να επιτύχει τον συγκερασμό, για καθένα από τα εν λόγω αποθέματα, των συμφερόντων κάθε κράτους μέλους όσον αφορά ιδίως τις παραδοσιακές αλιευτικές δραστηριότητές του και, ενδεχομένως, τους εξαρτώμενους από την αλιεία τοπικούς πληθυσμούς και βιομηχανίες του [16].

46. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο κατέστησε δυνατό στην Πορτογαλία να αλιεύει ένα μέρος της ποσοστώσεώς της από τη ζώνη IX, X, COPACE 34.1.1 εντός της ζώνης VIII. Πάντως, η ποσόστωση αυτή παραχωρείται πλήρως στη Γαλλία. Από τους ισχυρισμούς των διαδίκων προκύπτει ότι η Πορτογαλία δεν ασκούσε παραδοσιακώς αλιεία στη ζώνη VIII. Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο ακολούθησε αυτήν την οδό, δηλαδή την ανταλλαγή των αλιευτικών δυνατοτήτων, προκειμένου να αποφευχθεί η κατ' ανάγκη συνολική αύξηση του TAC όσον αφορά τη ζώνη VIII.

47. Δεδομένου, εντούτοις, ότι το Συμβούλιο, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, βάσει της αρχής της σχετικής σταθερότητας, οφείλει κατά την κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων να σταθμίζει τα συμφέροντα των εμπλεκομένων, πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι η Πορτογαλία δεν είχε αρχικώς κανενός είδους συμφέρον στη ζώνη VIII. Δεδομένου ότι περαιτέρω μέσω της ανταλλαγής των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ δύο χωριστών μεταξύ τους ζωνών αλιείας επήλθε στην πραγματικότητα αύξηση των TAC και ανακατομή της ποσοστιαίως καθορισθείσας αλιευτικής ποσότητας μέσω παρακάμψεως των σχετικών διατάξεων (διατήρηση ποσοστώσεως 90/10) διαπιστώνεται ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί συνιστούν παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας.

48. Η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου και της Επιτροπής περί των δυσκολιών ενσωματώσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Κοινότητα δεν μπορεί εν προκειμένω να γίνει δεκτή. Θα έπρεπε μάλλον, ως προς την προβληματική αυτή, να

14 — Απόφαση NIFPO και Nothern Ireland Fishermen's Federation (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 47, με περαιτέρω παραπομπές).

15 — Απόφαση της 16ης Ιουνίου 1987 στην υπόθεση 46/86, Romkes (Συλλογή 1987, σ. 2671, σκέψη 17).

16 — Απόφαση NIFPO και Nothern Ireland Fishermen's Federation (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 48).

καταβληθεί προσπάθεια για μια κοινώς αποδεκτή πολιτική λύση παρά να επιλεγεί η παρακαμπτήριος μέσω ανταλλαγής ποσοστώσεων προς αποφυγή αυξήσεως των ποσοστώσεων αλιείας γενικώς [17].

49. Βεβαίως, δεν μπορεί να μη ληφθεί υπόψη ότι η προσχώρηση των δύο αυτών χωρών στην Κοινότητα ενείχε σαφώς δυσχέρειες, πλην όμως αυτό δεν μπορεί να δικαιολογήσει τις ενέργειες του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο προέβη προφανώς σε αύξηση των ΤΑC και ανακατανομή του συντελεστή ενόψει μιας ποσοστώσεως που είχε αρχικά χορηγηθεί στην Πορτογαλία, σε μια ζώνη στην οποία η Πορτογαλία δεν είχε κανενός είδους αλιευτικά συμφέροντα, χωρίς να τηρήσει την οριζόμενη στις Πράξεις Προσχωρήσεως σχετική σταθερότητα.

50. Επίσης, η επισήμανση του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι η Ισπανία είχε ήδη μετάσχει η ίδια σε τέτοιες δυνατότητες ανταλλαγής δεν μπορεί να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό. Συγκεκριμένα, δεν κατέστη δυνατό να αποδειχθεί ότι η Ισπανία είχε ανταλλάξει σε μια παρόμοια συγκυρία, προς ίδιο όφελος, αλιευτικές δυνατότητες με άλλη χώρα. Τα αναφερθέντα παραδείγματα αναφέρονταν πράγματι εξ ολοκλήρου σε διαφορετικά αποθέματα και διαφορετικές ζώνες αλιείας, πλην όμως δεν υφίσταται η χαρακτηριστική για την παρούσα περίπτωση σύμπτωση τριών ενδιαφερομένων. Πράγματι, οι ανταλλαγές που πραγματοποιούνταν μέχρι τούδε χαρακτηρίζονταν από το ότι είτε ένα κράτος μέλος προέβαινε σε ανταλλαγή μεταξύ δύο ποσοστώσεων που του αναλογούσαν είτε ότι δύο κράτη μέλη αντάλλασσαν τις ποσοστώσεις τους στις παραδοσιακές τους περιοχές αλιείας χωρίς να βλάπτεται τρίτος. Εντούτοις, στην παρούσα υπόθεση η ανταλλαγή πραγματοποιήθηκε μόνο διότι, διαφορετικά, θα ήταν γενικώς αναγκαία αύξηση των ποσοστώσεων αλιείας, πράγμα που όμως θα συνεπαγόταν απειλή για τα αποθέματα και, επομένως, δεν θα ήταν δυνατή. Κατά συνέπεια, η αιτίαση venire contra factum proprium είναι αβάσιμη.

51. Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενοι από την Ισπανία κανονισμοί του Συμβουλίου εκδόθηκαν κατά παραβίαση της οριζόμενης στο κανονισμό 3760/92 αρχής της σχετικής σταθερότητας. Επομένως, η προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας είναι βάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

52. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Συμβούλιο πρέπει, ως ηττηθείς διάδικος και εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του αντιδίκου, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Η Επιτροπή πρέπει, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, να φέρει τα δικά της έξοδα.

17 — Η Ισπανία είχε ήδη κατά τη θέσπιση των επίμαχων ρυθμίσεων διατυπώσει μετ' επιτάσεως τους ενδοιασμούς της.

Ε — Πρόταση

53. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

«1) Ακυρώνει την τελευταία φράση της περιπτώσεως i του σημείου 1.1 του παραρτήματος IV του κανονισμού (ΕΚ) 685/95 του Συμβουλίου, της 27ης Μαρτίου 1995, για τη διαχείριση της αλιευτικής προσπάθειας όσον αφορά ορισμένες αλιευτικές ζώνες και αλιευτικούς πόρους της Κοινότητας.

2) Ακυρώνει τη σχετική με τον γαύρο παράγραφο 5 του παραρτήματος I του κανονισμού (ΕΚ) 746/95 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 3362/94 για τον καθορισμό, όσον αφορά ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1995, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατό να αλιεύονται.

3) Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα. Η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα.»